

عنوان مقاله:

بهبود کارآیی مصرف آب در کشت مخلوط روشی برای کاهش مصرف آب در سیستم های زراعی

محل انتشار:

همایش ملی بحران کم آبی و راه های برونرفت (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 3

نویسنده:

حمداله اسکندری - استادیار گروه علمی کشاورزی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

کشت مخلوط یکی از سیستم های کشت چندگانه است که در بسیاری از مناطق جهان، از جمله مناطق خشک و نیمه خشک، مورد استفاده قرار می گیرد. کشت مخلوط سیستمی است که در آن در یک قطعه زمین و در طول یک فصل زراعی، دو یا تعداد بیشتری گیاه زراعی کشت داده شود. چنانچه اجزای کشت مخلوط بر اساس اصول اکولوژیک انتخاب شوند، در این صورت کشت مخلوط در مقایسه با کشت خالص دارای سودمندی هایی خواهد بود که از جمله آنها می توان به امکان بهبود کارآیی مصرف آب اشاره کرد. الگوهای مختلفی برای حفظ منابع آبی در کشاورزی معرفی شده است که از جمله آنها میتوان به روش آبیاری جزیی متناوب در ناحیه ریشه و یا، به عبارت دیگر، خشکی جزیی متناوب ناحیه ریشه اشاره کرد. در این روش، نیمی از سیستم ریشه ای در معرض خاک خشک قرار می گیرد در حالی که نیمی دیگر آبیاری می شود. برای این کار، جوی و پشته ها به صورت متناوب آبیاری می شوند. بکارگیری این روش مدیریتی در کشت مخلوط، با مصرف کاهش مصرف آب و بهبود کارآیی مصرف آب همراه می باشد. این روش در کشت مخلوط گیاهانی کهالگوی مصرف آب در آنها متفاوت است (برای مثال گندم و ذرت) نیز دارای مزیت است.

کلمات کلیدی:

خشکی ناحیه ریشه، کارآیی مصرف آب، کاهش مصرف آب، کشت مخلوط

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/730674>

